

**ΕΤΗΣΙΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
& ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ Ε.Ε.
Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ**

**Βόλος
25 ΜΑΪΟΥ 2013**

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Η οικονομία συνεχίζει για έκτη χρονιά να βρίσκεται σε ύφεση, και η κρίση του δημόσιου τομέα, έχοντας μεταφερθεί αυτούσια στον ιδιωτικό, προκαλεί καταστροφές σε θέσεις εργασίας, σε παραγωγικό δυναμικό, σε εισόδημα.

Τρία χρόνια μετά την υπογραφή του πρώτου Μνημονίου, η χώρα κατάφερε να αποφύγει οριστικά **την παραλυτική αντίληψη, ότι η Ελλάδα θα χρεοκοπήσει και θα αποχωρήσει από τη ζώνη του ευρώ.**

Μόλις πολύ πρόσφατα, άρχισε να εμφανίζεται συγκριτική βελτίωση ορισμένων σημαντικών δεικτών.

Εξακολουθούν, όμως, να αιωρούνται ερωτήματα, που επανέρχονται πιεστικά και με τρόπο **που να συσκοτίζεται** η πραγματικότητα, η οποία οδήγησε την οικονομία στην ύφεση και στην παραλίγο κατάρρευση.

Ας είμαστε ειλικρινείς, ας μιλήσουμε στην κοινωνία χωρίς μισόλογα, ώστε να είμαστε χρήσιμοι, έστω και αν αυτό προκαλεί δυσαρέσκεια.

Η εμμονή στη γνωστή στρατηγική των μύθων, αυτή την κρίσιμη περίοδο, ξεθωριάζει τη μνήμη, θολώνει τον στόχο, **μας κρύβει και το δέντρο και το δάσος.**

Η Ελλάδα **δεν** μπορούσε να αποφύγει το Μνημόνιο.

Η αδυναμία δανεισμού της ήταν πλήρης, και οι δανειακές της ανάγκες τεράστιες. Άλλες χώρες, με συνολικά καλύτερα οικονομικά μεγέθη, δεν κατάφεραν να αποφύγουν την προσφυγή σ' αυτό.

Η χώρα ήταν σε πολύ ασθενική διαπραγματευτική θέση για να αποφασίσει **μονομερώς** την αναδιάρθρωση του χρέους της, το 2010.

Θα είχε συνέπειες ανεξέλεγκτα καταστροφικές, οδηγώντας μεταξύ των άλλων, και σε έξοδο από το ευρώ.

Η Ελλάδα **δεν** θα μπορούσε να αποφύγει την ύφεση και τη λιτότητα.

Δεν είχαμε **μόνο** δημόσιο έλλειμμα και δημόσιο χρέος. Είχαμε και ένα **θηριώδες** έλλειμμα εξωτερικού ισοζυγίου.

Αυτά απαιτούσαν δραστική μείωση της κατανάλωσης από τα πολύ ψηλά επίπεδα, και συρρίκνωση των εισαγωγών, ώστε να μειωθεί το εξωτερικό έλλειμμα. **Δηλαδή ύφεση.**

Σε περιπτώσεις κρίσης του ισοζυγίου πληρωμών, η λύση, που επιλέγεται, είναι η συναλλαγματική υποτίμηση.

Στη περίπτωση των χωρών του ευρώ, αυτό δεν είναι δυνατόν. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με **«εσωτερική υποτίμηση».**

Και αυτό έγινε, και έχει τις γνωστές οδυνηρές οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες.

Όσο για το χρέος, αυτό θα αυξάνεται, όσο έχουμε πρωτογενές έλλειμμα, που προσθέτει νέο δημόσιο χρέος.

Από τη στιγμή, που η οικονομία θα εισέλθει στην ζώνη των πλεονασμάτων, το χρέος θα αρχίσει να εξυπηρετείται από δικούς μας πόρους, και η εικόνα θα βελτιώνεται σταδιακά.

Το κόστος εξυπηρέτησης του χρέους είναι, σήμερα, από τα χαμηλότερα στην Ευρωζώνη, με επιτόκια κάτω από αυτά, με τα οποία δανείζονται οι εταιροι μας, για να μας δανείσουν. **Αυτό απαντά και στην επαναλαμβανόμενη ανοησία περί «διεθνών τοκογλύφων».**

Αυτή η εικόνα περιγράφει **επακριβώς**, την κατάσταση, που βρεθήκαμε πριν τρία χρόνια και αναγκαστήκαμε να προσχωρήσουμε στο Μνημόνιο, **αυτά** ήταν τα διαπραγματευτικά περιθώρια της χώρας, **εδώ** βρισκόμαστε σήμερα. **Χωρίς λαϊκισμούς, εθνικιστικές εξάρσεις, ψάρεμα σε θολά νερά.**

Απλά, πρέπει να κατανοήσουμε, ότι ο οικονομικός λαϊκισμός, που ζήσαμε, δίνει πλουσιοπάροχες υποσχέσεις, χωρίς να σκέφτεται πώς θα τις χρηματοδοτήσει. Όσες από τις υποσχέσεις έγιναν πράξη, αύξησαν την δημοσιονομική στενότητα, και έκαναν πανάκριβο τον δανεισμό, **μέχρι που πέσαμε στα βράχια.**

Αυτό οδηγεί νομοτελειακά στην εξάρτηση από **ταμίες εκτός συστήματος εγχώριας οικονομίας. Εδώ είμαστε.**

Κορυφαίο οικονομικό και κοινωνικό πρόβλημα, που συγκλονίζει τα θεμέλια της κοινωνικής συνοχής, είναι το απότοκο της ύφεσης, **η ανεργία**.

Εκατοντάδες χιλιάδες συμπολίτες μας βρίσκονται χωρίς εισόδημα. Εκατοντάδες χιλιάδες νέοι άνθρωποι, που αντιπροσωπεύουν την ελπίδα και το μέλλον του τόπου, αισθάνονται την βιαιότητα του οικονομικού περιθωρίου.

Είναι ανήθικο και άδικο να μην το κατατάξουμε το πρόβλημα αυτό ως πρώτη προτεραιότητας.

Και αυτοί και εμείς οι υπόλοιποι, παρακολουθούμε με αγωνία, ότι, **ενώ το παλιό εξαφανίζεται βίαια, και προκαλεί τεκτονικές δονήσεις, το νέο δεν γεννιέται**, για να αρχίσει να κινείται ο αναπτυξιακός ιμάντας.

Έχει ήδη αρχίσει ένας κύκλος συζήτησης για ένα μεγάλο εθνικό αναπτυξιακό σχέδιο.

Ας είμαστε και πάλι ειλικρινείς, έστω και αν γινόμαστε δυσάρεστοι.

Ένα κρατικό σχέδιο για την οικονομία, δεν μπορεί να είναι τίποτε περισσότερο, από **την γνωστή καμήλα, που προέκυψε από μία επιτροπή, που ανέλαβε να σχεδιάσει έναν πελεκάνο**.

Είναι σύνηθες να μεταθέτουμε όλα τα ζητήματα σε μία μεγάλη ιδέα, σε ένα σύστημα, γενικώς, που θα λύσει όλα μας τα προβλήματα. Οι περισσότεροι από μας μεγαλώσαμε, βλέποντας την οικονομική πραγματικότητα, μέσα από μεγάλα σχέδια ενός θεού, που τον ονομάσαμε κράτος.

Ακόμη και σήμερα, που όλοι μας διαπιστώνουμε, ότι το κράτος καταρρέει εκ των έσω, συνεχίζουμε να θέλουμε να επικοινωνούμε, με ένα μεταφυσικό υπερπέραν, όπου πιστεύουμε, ότι **είναι δυνατόν** να συνομιλήσει η ανάπτυξη με τον από μηχανής θεό.

Ίσως και η αρχαία ελληνική τραγωδία να έχει τις δικές της ευθύνες.

Ας γίνει σαφές: Η χώρα, τις τελευταίες δεκαετίες, υπήρξε αποκρουστική στις μεγάλες, στις βιώσιμες, στις εξωστρεφείς και στις καινοτόμες επενδύσεις, όχι επειδή της έλειπαν τα φυσικά και γεωπολιτικά προσόντα. **Κάθε άλλο.**

Ούτε καν επειδή της έλειπε κάποιο μεγάλο κρατικό αναπτυξιακό σχέδιο. Όλα αυτά τα χρόνια, σχεδιάσαμε εξαντλητικά, όχι βεβαίως για να καταλήξουμε σε ένα μικρό, ευέλικτο και αποτελεσματικό κράτος.

Σχεδιάσαμε το πατρονάρισμα της ιδιωτικής οικονομίας από το κράτος

Τι πετύχαμε ??? Τα σημερινά αδιέξοδα. Πετύχαμε να **μοιάζουμε με τους Σταυροφόρους, που ξεκίνησαν να απελευθερώσουν τους Άγιους Τόπους, και κατέληξαν να καταλάβουν την Κωνσταντινούπολη.**

Όλα αυτά, δεν υπονοούν ότι δεν χρειάζεται σχέδιο για την έξοδο από την κρίση. Αντίθετα, με σοβαρότητα, υπευθυνότητα, ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, είναι αναγκαίο ένα σχέδιο για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας, ώστε να μπορέσει να κινητοποιήσει εγχώριες και ξένες κεφαλαιακές δυνάμεις, που θέλουν να επενδύσουν.

Όλα αυτά τα χρόνια που πέρασαν, αλλά ακόμη και σήμερα, μας λείπουν κρίσιμες αρχές, στην οικονομική αλυσίδα της ανάπτυξης και του εισοδήματος. **Γι' αυτό, και η στάση μας απέναντι σε αυτονόητες έννοιες και εξελίξεις είναι είτε αρνητική, είτε αδιάφορη.**

Δεν αναφέρομαι σε κείνους, που πολεμούν κάθε μεταρρύθμιση. **Δηλαδή,** τις συντεχνίες, τα πυκνά συμφέροντα προσοδοθηρίας και τις κομματικές ομάδες του ώριμου πελατειακού συστήματος, που συγκυβέρνησε καθ' όλη την τριακονταετή διαδρομή προς την κρίση.

Αυτοί επιλέγουν την στάση τους συνειδητά, και μικροσκοπικά.

Αναφέρομαι σε μας τους υπόλοιπους, που μας έχει διαφύγει, τελείως, ότι ένα οικονομικό σύστημα, για να παράγει εισόδημα και απασχόληση θα πρέπει να διαθέτει υγιείς και ανταγωνιστικές επιχειρηματικές δυνάμεις, που μπορούν να αξιοποιούν την τεχνολογία, την καινοτομία, τις οικονομίες κλίμακας και τις ευκαιρίες στο διεθνές περιβάλλον, ώστε να κερδίζουν αγορές και ανάπτυξη.

Αυτό σημαίνει, ότι η αμοιβή της εργασίας είναι προϊόν της επιτυχούς σταδιοδρομίας του κάθε προϊόντος και της κάθε υπηρεσίας στις αγορές. Όσο καλύτερα αποτελέσματα έχουμε άλλο τόσο βελτιώνεται **και** η αμοιβή **και** η απασχόληση.

Δεν έχουμε συνδέσει ποτέ το γεγονός ότι, η υγιής και ανταγωνιστική επιχειρηματικότητα αναπτύσσεται εκεί, όπου έχει δημιουργηθεί υγιές και ανταγωνιστικό εσωτερικό επιχειρηματικό περιβάλλον.

Χωρίς αυτό, όχι απλώς δεν είναι βιώσιμη κάθε σοβαρή επιχειρηματική δραστηριότητα, αλλά μοιάζει με μία τεράστια ματαιότητα να την επιδιώκει κανείς.

Σε κανένα πολιτισμένο μέρος του κόσμου δεν συμβαίνει αυτό που συμβαίνει σε μας.

Εκεί η κάθε επιχείρηση ξεκινάει να αγωνίζεται, μετά την ολοκλήρωση της επένδυσής της, και ρισκάρει έχοντας αντιπάλους στην αγορά.

Σε μας το ρίσκο ξεκινάει από την επομένη της απόφασης της επένδυσης, με πρώτο, μεγάλο και μόνιμο αντίπαλο το πολυδαίδαλο κράτος, τη γραφειοκρατία, τη διαφθορά. Ο κάθε επενδυτής πρέπει, πρώτα, να ξεπεράσει αυτά τα εμπόδια, για να αρχίσει να αντιμετωπίζει την αγορά.

Η ανταγωνιστικότητα, αν και πολλοί πιστεύουν ότι αποτελεί «ατομική» επίδοση της κάθε μίας επιχείρησης, στην πραγματικότητα παραμένει εθνική και συστημική, και τελικά, το εσωτερικό περιβάλλον παραμένει καθοριστικό στη διαδικασία συγκρότησης του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος.

Θαυμάζουμε τις επιδόσεις άλλων χωρών, για τις αμοιβές των εργαζομένων τους, για την πρόοδο στην τεχνολογία, για τις εξαγωγικές τους επιτυχίες, για τα καλά τους εκπαιδευτικά συστήματα. **Δεν φτάνει μόνον ο θαυμασμός.**

Χρειάζεται να εξετάσουμε και το βαθμό που το εσωτερικό περιβάλλον, συμμαχεί με την κοινωνία και την επιχειρηματικότητα για να επιτευχθούν αυτές οι επιδόσεις. Δηλαδή, να εξετάσουμε το ρόλο του κράτους, την ισχύ των θεσμών, την αποφασιστικότητα των ηγεσιών, τις στρατηγικές, που ακολουθούν, για να πετύχουν το εθνικό τους όραμα. **Θα διαπιστώσουμε ότι δεν τους μοιάζουμε καθόλου.**

Μπορούμε να τους μοιάσουμε ? Ασφαλώς και μπορούμε, αρκεί να το θελήσουμε.

Πώς ??? Ξεκινώντας από ένα εθνικό σχέδιο του κράτους, **για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας.**

Η προσπάθεια δεν είναι εύκολη, απαιτεί σοβαρότητα, υπευθυνότητα, ταχύτητα και αποτελεσματικότητα, και θα έχει ως αποστολή να γκρεμίσει όλα αυτά τα αραχνιασμένα οικοδομήματα, που ορθώσαμε ως αντίπαλο δέος στην ανάπτυξη, τις τελευταίες δεκαετίες, και να προχωρήσει σε γενναίες μεταρρυθμίσεις, για

- Τον εκσυγχρονισμό της δημόσιας διοίκησης
- Την ενδυνάμωση του ανταγωνισμού στις αγορές αγαθών, υπηρεσιών και παραγωγικών συντελεστών
- Την εξασφάλιση σταθερού φορολογικού συστήματος φιλικού προς την ανάπτυξη και δίκαιου για τους πολίτες,
- Την επιτάχυνση των διαδικασιών απονομής της δικαιοσύνης
- Την απλοποίηση του κανονιστικού – ρυθμιστικού περιβάλλοντος
- Την ενθάρρυνση της καινοτομίας της έρευνας και της εξωστρέφειας
- Την ενίσχυση της αποτελεσματικότητας όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης

Οι περιοχές αυτές περιγράφονται στο Μνημόνιο, απαιτούν υλοποίηση και έχουν την πρωτοφανή υποστήριξη διεθνούς αναγνώρισης τεχνοκρατικών ομάδων, οι οποίες μεταφέρουν τεχνογνωσία και καλές πρακτικές από άλλες χώρες.

Όσο οι μεταρρυθμίσεις θα βαθαινούν, θα εφαρμόζονται και θα εκσυγχρονίζεται το κράτος, η χώρα θα γίνεται ελκυστική σε επενδύσεις και το επενδυτικό κεφάλαιο θα γίνεται περισσότερο αποφασιστικό και περισσότερο δημιουργικό.

Το άγος της ανεργίας δεν λύνεται με δημόσιες δαπάνες. Αντιμετωπίζεται μέσα από επενδύσεις μεγάλες, εξωστρεφείς και καινοτόμες, οι οποίες δημιουργούν βιώσιμες θέσεις εργασίας και επαναλαμβανόμενο εισόδημα.

Όσοι αντιστρατεύονται τις ιδιωτικοποιήσεις και τις ιδιωτικές επενδύσεις, αν δεν υπηρετούν κατεστημένα συμφέροντα, **απλώς κάνουν λάθος.**

Δεν μπορούμε να ελπίζουμε, σε δημόσιες επενδύσεις, τουλάχιστον για τα επόμενα 15 χρόνια. **Υπάρχουν χίλιοι λόγοι.** Θα σας πω μόνο έναν.

Εσείς θα μου πείτε αν θα πρέπει να συνεχίσω με τους άλλους 999:

Δεν υπάρχει περισσευούμενο δημόσιο χρήμα !

Δηλαδή, και εδώ ισχύει το γνωστό: **Ομελέτα χωρίς αυγά δεν γίνεται.**

Αν θέλουμε ανάπτυξη και θέσεις εργασίας, ας κάνουμε, **από σήμερα**, το καλλίτερο, για να δημιουργήσουμε το ελκυστικότερο δυνατό περιβάλλον υποδοχής επενδυτών.

Επιτρέψτε μου, επίσης, να υπογραμμίσω ότι, όλον αυτό τον καιρό της κρίσης, όσοι ενδιαφερόμαστε για το φαινόμενο, παρακολουθούμε μία έκρηξη επιχειρηματικότητας στη νέα γενιά, με πρωτοποριακές ιδέες, με δίψα για δημιουργικότητα, με έμφαση στην καινοτομία και την τεχνολογία. Αυτός ο νεανικός θησαυρός **δημιουργεί** μέσα στα Πανεπιστήμιά μας, βγάζει στην επιφάνεια μία νέα επιχειρηματική αυτοπεποίθηση, επικοινωνεί με ένα πρωτόγνωρο επιχειρηματικό μέλλον.

Μία τέτοια προσπάθεια υποστηρίζει, ενεργά, τα τελευταία δέκα χρόνια, ο Σύνδεσμός μας, στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, όπου σε συνεργασία με φωτισμένους και δεσμευμένους στον κοινό στόχο για δημιουργία, ακαδημαϊκούς, χτίζουμε μία νέα επιχειρηματική γενιά, αποστασιοποιημένη από προκαταλήψεις, από εμμονές και φόβους.

Αυτό το δημιουργικό κύμα δεν έχει δικαίωμα να το καταλαγιάσει κανείς. Έχουμε υποχρέωση να το βοηθήσουμε να θεριέψει ακόμη περισσότερο.

Αγαπητές κυρίες και κύριοι,

Η χώρα φαίνεται ότι ξεπερνάει τους αρχικούς υφάλους.

Η σημερινή Κυβέρνηση των τριών κομμάτων κατανοεί το μέγεθος των προβλημάτων, και δείχνει αποφασιστικότητα στην αντιμετώπισή τους.

Πέραν τούτου, προσφέρει μια εξίσου πρωτόγνωρη, αλλά εξόχως πολύτιμη υπηρεσία: **Δείχνει ότι Έλληνες, με πολύ διαφορετικές αφετηρίες και απόψεις, μπορούν να συνεννοηθούν, να συνεργαστούν και να παράγουν αποτελέσματα.**

Δείχνει, δηλαδή, ότι το μεγαλύτερο ιστορικό μειονέκτημά μας **μπορεί** να θεραπευτεί. Ας το μιμηθούμε όλοι μας, ο καθένας στο χώρο του.

Υπάρχουν θετικά σημάδια, που αναγνωρίζονται διεθνώς, γεγονός που σημαίνει, ότι η χώρα επανακτά σταδιακά την χαμένη της εμπιστοσύνη.

Οι θετικές αυτές εξελίξεις, θα ήταν εγκληματικό να ερμηνευτούν ως σινιάλο εφησυχασμού, για επιστροφή στις γνωστές συνταγές των δήθεν κοινωνικά αναγκαίων παροχών.

Οι πιέσεις για δημόσιες δαπάνες **«εκεί και ως έτυχε»** μπορούν και πάλι να φέρουν οπισθοδρόμηση. **Ακόμη και το παρελθόν μας, το απαγορεύει.**

Άλλωστε, η μόνη διαφορά ανάμεσα σε έναν άγιο και σε έναν αμαρτωλό είναι ότι ο κάθε άγιος έχει ένα παρελθόν ενώ ο κάθε αμαρτωλός ένα μέλλον.